

Bán Zsuzsa (1944-2013)

Amikor először találkoztam Zsuzsával, egy diákok számára kiírt pályázat eredményhirdetésén, egyből megéreztem a belőle áradó jóindulatot. De ez a jóindulat nem az én személyemnek szólt, mert ahogy később megismertem, ő mindenkivel szemben jóindulatot tanúsított, még azokkal is, akik nem különösebben érdemelték meg ezt a bánásmódot. Nem volt könnyű élete. 1956-ban családjával elhagyták az országot, és Svédországban telepedtek le. Később azonban, édesanyja halála után, visszatértek Magyarországra. Íróként nem kapta meg maradéktalanul a tehetsége alapján egyébként méltán megérdemelt elismerést. Négy kötete jelent meg. Novellistaként kezdte, majd több kisregényt is írt. Vidéki íróként nem nagyon mozdult ki Budapestre, az úgynevezett irodalmi életet felesleges nyüzsgésként értékelte. Szerénysége megakadályozta abban, hogy igazán nagy irodalmi karriert fusson be. Évekig újságíróként dolgozott, majd a Megyei Könyvtár munkatársa lett Zalaegerszegen, ahol később közeli munkatársakká váltunk.

Irodalomszervező tevékenysége igen jelentős volt, mint a Zalaegerszegi Írókör alapítója, számos tehetséges szerzőt gyűjtött maga köré. Az Írókörbe nemcsak Zalaegerszegről, hanem a megye más városaiból is rendszeresen jártak pályakezdő, és elismert költők, írók egyaránt.

Az 1982-es alapítást követően, a József Attila Városi Könyvtár kiadásában sorra napvilágot láttak az Egerszegi Füzetek számai, amelyek – folyóirat híján – megjelenési lehetőséget biztosítottak az Írókör tagjainak. Megjegyzem, az Írókör összejövetelei is a Városi Könyvtár olvasótermében kaptak helyet. 1984-ben, és 1986-ban írótábort is szervezett, ahol a Zala megyei szerzők mellett országosan ismert, és elismert költők, írók is részt vettek, pl. Csengey Dénes, Nagy Gáspár, Péntek Imre, hogy csak az ismertebb neveket említsem.

A rendszerváltás után visszavonult, már csak egy kötete jelent meg. Az időközben egyesületté alakult Írókörben betöltött tisztségéről is lemondott.

Igaz embernek ismertem meg, a még megmaradt kevés igazak egyike volt.

TI

Emlékezés Simán Máriára

A hetvenes évek végén, a nyolcvanas évek elején, Keszthelyen is mozgolódtak az irodalmi tehetségek. Közrejátszott ebben az Életünk újjászerveződése, a Zalai Tükör néhány számának megjelenése, de épp legalább ennyire a Svájcban élő Major-Zala Lajos hévízi feltűnése, a Csokonai Asztaltársaság megalakulása. Ekkor jelentkezett Rajnai Csaba, Lőrincz Lajos, Tar Ferenc, Szeles József, Kara Kocsis Gabriella és nem utolsó sorban: Simán Mária, aki egyaránt írt verset és prózát.

Elsősorban nekik köszönhető, hogy megalakult a Keszthelyi Műhely, amely aztán az Egerszegi Írókörhöz csatlakozott. 1983 és 87 között magam is tagja voltam az írókörnek, több rendezvényen mutatkoztunk be, de sajnos, kiadványig nem jutottunk el. Egyik támogatónk éppen Simán Mária volt, aki különböző vezető pozíciókban is fontosnak tartotta a városban bontakozó irodalmi életet. Kevesen tudják, hogy Csengey Dénes Keszthelyre költözése is az ő befolyásának köszönhető.

Több antológiában találkozhattunk műveivel, szerepelt az 1983-as Visszhang című zalai gyűjteményben is. Sajnos, betegsége megakadályozta írói-költői kibontakozását. 1997-ben *Bolydult idők* címmel regénye jelent meg. És Szeles József, Kara Kocsis Gabriella után most ő is távozott. Emlékét zalai íróbarátai szeretettel őrzik.

PI